

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permisea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Traducere din limba franceză

Consiliul Europei

Curtea Europeană a Drepturilor Omului

Secția a III-a

HOTĂRÂREA

din 29 iulie 2008

în Cauza Ocneanu împotriva României

(Cererea nr. 32019/03)

Strasbourg

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute în [art. 44](#) alin. (2) din Convenție. Poate suferi modificări de formă.

În Cauza Ocneanu împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a III-a), statuând în cadrul unei camere formate din:

Elisabet Fura-Sandström, președinte

Josep Casadevall, judecător *ad hoc*,

Boštjan M. Zupančič,

Alvina Gyulumyan,

Ineta Ziemele,

Luis López Guerra,

Ann Power, judecători,

și Santiago Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la data de 8 iulie 2008,

a pronunțat următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 32019/03, introdusă împotriva României de un cetățean al acestui stat, domnul Ștefan Ocneanu (*reclamantul*), care a sesizat Curtea la data de 25 septembrie 2003 în temeiul [art. 34](#) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul său guvernamental, domnul Răzvan-Horațiu Radu, de la Ministerul Afacerilor Externe.

3. La data de 29 iunie 2007, Curtea a hotărât să comunice Guvernului cererea. Așa cum prevede [art. 29](#) alin. 3 al Convenției, ea a hotărât de asemenea că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună. Deoarece domnul Corneliu Bîrsan, judecător ales pentru România, s-a recuzat, Guvernul l-a desemnat pe domnul Josep Casadevall să statueze în calitate de judecător *ad hoc* (articolele 27 alin. 2 din Convenție și 29 alin. 1 din regulament).

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

4. Reclamantul s-a născut în anul 1943 și locuiește la București.

5. Prin ordinul din data de 26 mai 2000 Ministerul Industriei și Comerțului (MIC) l-a concediat pe reclamant din postul de director general al Biroului român de metrologie legală (BML). Începând de la această dată MIC a încetat plata salariilor nete către acesta și plata către bugetul asigurărilor sociale pentru reclamant, sume datorate de angajator, din care o parte erau deduse din salariile brute ale interesatului.

6. Prin decizia din data de 14 decembrie 2000 Curtea de Apel București a admis acțiunea introdusă de reclamant împotriva MIC, a considerat concedierea sa drept ilegală și a dispus reangajarea sa pe același post și plata drepturilor salariale datorate până la data reangajării sale efective. Această decizie a devenit definitivă în urma respingerii recursului MIC prin decizia din data de 30 aprilie 2001 a Curții Supreme de Justiție.

7. În zilele de 3, 4 și 21 mai, 19 iulie și 23 noiembrie 2001, precum și în zilele de 11 februarie și 12 decembrie 2002, reclamantul a cerut autorităților, și în special MIC, să execute decizia definitivă din data de 14 decembrie 2000. De asemenea, la data de 18 februarie 2002, el a sesizat Parchetul de pe lângă Judecătoria București cu o plângere penală privind refuzul conducerii MIC de a executa această hotărâre judecătorească.

8. După ce prin deciziile din 19 decembrie 2001 și 9 decembrie 2002 Curtea Supremă de Justiție i-a respins acțiunile privind revizuirea și respectiv anularea deciziei din 14 decembrie 2000 citată anterior, la data de 16 decembrie 2002 MIC i-a răspuns reclamantului că nu mai trebuia să execute decizia respectivă. MIC se baza pe motivele pe care le ridicase în fața instanțelor în momentul judecării cauzei, în special pe faptul că interesatul acceptase la data de 1 septembrie 2000 un post la Societatea națională a petrolului (SNP).

9. În zilele de 2 și 5 iunie 2003, prin intermediul unui executor judecătoresc, reclamantul a somat MIC să execute decizia din data de 14 decembrie 2000 și a demarat procedura de executare silită. La data de 4 iunie 2003 MIC a răspuns executorului judecătoresc că, dat fiind transferul reclamantului la SNP și oferta ce i se făcuse de a accepta plata salariilor datorate până la data de 1 septembrie 2000, decizia în cauză a fost executată. MIC a adăugat că creanța invocată cu titlu de salarii nu era sigură, lichidă și exigibilă. La 3 septembrie și 8 decembrie 2003 executorul judecătoresc a consemnat în niște procese-verbale că autoritățile nu i-au permis accesul la sediul MIC în vederea executării și că BML a refuzat să-l reangajeze pe reclamant pe postul de director general.

10. La 24 și 26 octombrie 2003 executorul judecătoresc a somat MIC să-i plătească reclamantului sumele datorate în baza deciziei din data de 14 decembrie 2000, suma în cauză fiind stabilită pe baza unei expertize care lua în calcul salariile nete ale interesatului și a obținut permisiunea din partea Judecătoriei București de a proceda la o poprire-atribuire pe conturile bancare ale MIC.

11. Prin sentința din data de 20 ianuarie 2004, confirmată în ultimă instanță la data de 18 ianuarie 2005, Judecătoria București a respins ca neîntemeiată o contestație la executarea silită introdusă de MIC, care susținea că creanța reclamantului nu era stabilită și că acesta din urmă nu mai putea fi reangajat pe postul său deoarece la data de 1 septembrie 2000 acceptase un post la SNP. Instanța a precizat că creanța reieșită din decizia definitivă din data de 14 decembrie 2000 era sigură, lichidă și exigibilă.

12. În zilele de 29 ianuarie și 24 octombrie 2004, precum și de 21 și 24 ianuarie 2005, executorul judecătoresc a somat MIC să-l reangajeze pe reclamant pe postul de

director general al BML și să-i plătească acestuia sumele datorate în baza deciziei din data de 14 decembrie 2000.

13. După ce l-a reangajat pe reclamant la data de 23 februarie 2005 pe postul de director general al BML, printr-un ordin din data de 24 februarie 2005 MIC l-a revocat din acest post pe motiv că nu îndeplinea cerințele profesionale minime prevăzute de regulamentul de ordine interioară al BML.

14. Prin ordinul MIC din data de 25 aprilie 2005 reclamantul a fost din nou reangajat pe postul de director general al BML. Din dosar reiese că pentru luna mai a anului 2005 contribuțiile individuale ale reclamantului la bugetul asigurărilor sociale, la asigurările de sănătate și la șomaj, deduse de MIC din salariul său brut, se ridicau la 437 lei noi românești (RON), la 420 RON și respectiv la 60 RON.

15. Prin decizia din data de 24 mai 2005, Curtea de Apel București a admis parțial acțiunea introdusă de reclamant, a anulat ordinul MIC din data de 24 februarie 2005 pe care l-a considerat ilegal și a dispus ca MIC să plătească interesatului salariile aferente postului de director general începând de la data ordinului respectiv și până la reangajarea efectivă, să plătească la bugetul de stat, pentru perioada în cauză, sumele datorate și să modifice în mod adecvat cartea de muncă a interesatului. Această decizie a devenit definitivă printr-o decizie din data de 23 noiembrie 2005 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție (*Curtea de Casație*, noua denumire a Curții Supreme de Justiție după anul 2003).

16. Prin mai multe ordine din data de 11 iulie 2005 MIC a revocat reclamantul din funcția de director general al BML, interesatul continuând să fie angajat în funcția de consilier tehnic și a dispus numirea sa pe postul de director general și președinte al

consiliului de administrație al societății comerciale BML-Cert SA (*BML-Cert*), societate cu capital majoritar de stat constituită în urma divizării BML.

17. La data de 14 octombrie 2005 executorul judecătoresc a somat din nou MIC să plătească salariile nete actualizate datorate reclamantului, din care suma totală calculată în aprilie 2005 se ridica la 170.029,35 RON. La 16 noiembrie și 14 decembrie 2005 MIC a efectuat plata sumei respective.

18. La data de 16 ianuarie 2006 reclamantul a demisionat din postul său de director general și președinte al consiliului de administrație al BML-Cert, pe motiv că autoritățile nu-i puseseră la dispoziție mijloacele profesionale promise atunci când a acceptat această funcție. La o dată neprecizată, interesatul a aflat că BML și MIC nu plătiseră pentru el la bugetul asigurărilor sociale sumele datorate pentru perioada în timpul căreia autoritățile refuzaseră să-l reangajeze pe postul său potrivit deciziei din data de 14 decembrie 2000. Reclamantul a ieșit la pensie în luna august a anului 2006.

19. Ca răspuns la cererile introduse de reclamant începând din luna iunie 2005 vizând plata către bugetul de stat a sumelor menționate anterior, la data de 18 ianuarie 2007 MIC a precizat că, spre deosebire de decizia din data de 24 mai 2005 a Curții de Apel București, decizia definitivă din data de 14 decembrie 2000 nu se referea la o asemenea obligație și că procedura de executare silită nu se referise la aceste sume. Prin urmare, MIC s-a angajat să plătească sumele datorate în baza deciziei din data de 24 mai 2005 citată anterior. În luna februarie a anului 2007, el a virat pentru reclamant la bugetul statului 3.212 RON, din care 1.496 RON reprezentau impozitul pe salarii, 908 RON contribuția la fondul de asigurări sociale destinat pensiilor, 719 RON contribuția la fondul de asigurare de sănătate și 89 RON contribuția la fondul de șomaj.

20. Prin decizia din data de 13 aprilie 2007, pronunțată în ultimă instanță, Curtea de Casație a considerat că, având în vedere celelalte ordine emise în aceeași zi, ordinul MIC din data de 11 iulie 2005 de revocare a reclamantului din postul său fusese legal, postul de director general al BML-Cert acceptat de reclamant fiind incompatibil cu postul său anterior. Prin urmare, ea a respins cererea de daune-interese a interesatului.

II. DREPTUL ȘI PRACTICA INTERNE PERTINENTE

21. Potrivit Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale (*Legea nr.19/2000*), persoanele care beneficiază de un contract individual de muncă și funcționarii publici sunt asigurați prin lege la sistemul public de asigurări sociale. Exercițarea drepturilor lor la asigurări sociale este în corelație cu obligațiile prevăzute de lege. Angajatorii sunt obligați să trimită în fiecare lună la Casa de pensii (*Casa de pensii*) o declarație doveditoare asupra plății pentru angajați a sumelor datorate la bugetul asigurărilor sociale de stat. Baza de calcul a sumelor datorate cu acest titlu de angajat o constituie veniturile sale lunare brute (articolul 23) și cea a sumelor datorate de angajator o reprezintă suma globală a veniturilor menționate anterior (articolul 24). Contribuțiile datorate de angajați la bugetul asigurărilor sociale sunt deduse de angajatori din veniturile menționate la art. 23. Angajatorul are obligația de a plăti la Casa de pensii, pentru angajații săi, atât contribuțiile individuale ale acestora la bugetul asigurărilor sociale cât și pe cele datorate în calitate sa de angajator (articolul 28). Angajatorul trebuie ca în același timp, prezentând acte doveditoare, să efectueze plata salariilor angajaților și a sumelor datorate către bugetul asigurărilor sociale pentru aceștia. În caz de neplată a contribuțiilor în termenul prevăzut, casele de pensii trec la executarea silită a sumelor datorate bugetului asigurărilor sociale, considerate drept creanțe bugetare (articolul 30).

22. Un sistem similar de contribuții la bugetul de stat este prevăzut prin ordonanța de urgență a Guvernului nr. 150/2002 privind organizarea și funcționarea sistemului de asigurări sociale de sănătate și prin Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății care a înlocuit ordonanța respectivă.

23. Prin deciziile definitive din 27 mai 2002 și 3 mai 2006, pronunțate în acțiunile intentate de angajați împotriva angajatorului lor care nu plătise la bugetul asigurărilor sociale contribuțiile deduse din salariile lor brute, Curtea de Apel Timișoara a respins aceste acțiuni ca inadmisibile, pe motiv că în temeiul art. 30 din Legea nr. 19/2000 dreptul de a acționa revenea casei județene de pensii, creditoarea sumelor datorate la bugetul de stat.

ÎN DREPT

I. Asupra pretensei încălcări a [art. 6](#) alin. 1 din Convenție și a [art. 1](#) din Protocolul nr. 1

24. Reclamantul se plânde că executarea tardivă și parțială a hotărârii judecătorești definitive din data de 14 decembrie 2000 de către autorități a adus atingere dreptului său de acces la instanță și dreptului său la respectarea bunurilor sale. El invocă articolele 6 alin. 1 din Convenția 1 și din Protocolul nr.1, care prevăd următoarele:

Articolul 6 alin. 1

"Orice persoană are dreptul la judecarea echitabilă a cauzei sale (...) de către o instanță independentă și imparțială (...) care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...)"

Articolul 1 din Protocolul nr. 1

"Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor."

A. Asupra admisibilității

25. Curtea constată că plângerile nu sunt în mod manifest neîntemeiate în sensul [art. 35](#) alin. 3 din Convenție. De asemenea, ea constată că acestea nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate și le declară deci admisibile.

B. Asupra fondului

26. Guvernul susține că autoritățile nu au refuzat să execute decizia din data de 14 decembrie 2000 a Curții de Apel București. În opinia sa, într-adevăr, la data de 4 iunie 2003 MIC a răspuns reclamantului că, în ceea ce privește obligația de a-l reangaja pe postul ocupat înainte de concediere, hotărârea judecătorească în cauză trebuia considerată ca fiind executată ținând cont de transferul interesatului la SNP la 1 septembrie 2000: cât despre plata sumelor datorate cu titlu de drepturi salariale, creanța în discuție nu era sigură, lichidă și exigibilă mai înainte ca MIC să fi fost informat prin procesul-verbal din data de 24 octombrie 2003 asupra sumei sale, stabilită prin expertiză. Guvernul consideră de asemenea că întârzierea la plata acestor sume a fost dictată de necesitatea de a prevedea rectificări la bugetul în curs al MIC și că această întârziere nu este irațională. În final, el consideră că, dat fiind că s-a procedat la plata sumelor actualizate datorate cu titlu de drepturi salariale și de asigurări sociale, nu a existat o ingerință exagerată în dreptul reclamantului la

respectarea bunurilor sale chiar și în cazul în care Curtea considera că executarea a fost tardivă.

27. Reclamantul contestă afirmația Guvernului, susținând că acesta reia argumentele MIC ce au fost deja respinse în procedurile referitoare la fond și la contestația la executarea deciziei din 14 decembrie 2000. Subliniind refuzul MIC de a proceda la o executare integrală și într-un termen rezonabil a deciziei în cauză, el invocă lipsa de efect a reangajărilor sale succesive pe postul de director general al BML și plata de către MIC numai a unei părți a sumelor datorate, pentru el, la bugetul asigurărilor sociale.

28. Curtea constată că, în prezenta cauză, decizia din data de 14 decembrie 2000 a Curții de Apel București, devenită definitivă la data de 30 aprilie 2001, a condamnat MIC la reangajarea reclamantului în funcția de director general al BML și la plata drepturilor salariale datorate până la data reangajării efective a interesatului.

29. Curtea nu poate accepta argumentul reclamantului atunci când susține că reangajarea sa la data de 25 aprilie 2005 nu a fost efectivă, remarcând că revocarea ulterioară din data de 11 iulie 2005 a fost considerată legală de instanțele interne datorită acceptării unui alt post de director de către interesat și incompatibilității ce decurge de aici (paragrafele 16 și 20 de mai sus). Ea observă de asemenea că salariile nete datorate reclamantului în baza hotărârii judecătorești în chestiune i-au fost plătite la data de 14 decembrie 2005, actualizate potrivit unei expertize efectuate sub controlul executorului judecătoresc care l-a asistat pe interesat în cursul executării.

30. În schimb, în măsura în care decizia definitivă din data de 14 decembrie 2000, care condamnă MIC la reangajarea interesatului pe postul său și la plata drepturilor salariale datorate, urmărea scopul de a repune reclamantul într-o situație echivalentă cu cea

în care s-ar fi aflat dacă concedierea ilegală nu ar fi avut loc, Curtea consideră că executarea deciziei nu poate fi considerată integrală fără respectarea de către MIC a obligației corelative și simultane de a deduce salariile brute ale interesatului și de a plăti la bugetul de stat, pentru interesat, sumele datorate în calitate de angajator (paragraful 21 de mai sus). Guvernul nu mai contestă de altfel acest lucru, dar susține că această obligație ce decurge din decizie a fost executată de MIC în februarie 2007 (paragraful 19 *in fine* de mai sus). Or Curtea constată, la fel ca reclamantul, că datorită cifrei lor foarte mici sumele plătite de MIC nu ar putea acoperi perioada cuprinsă între luna mai a anului 2002 și luna aprilie a anului 2005, în timpul căreia reclamantul a fost privat de postul său și de drepturile sale de care trebuia să beneficieze în calitate de salariat.

31. Observațiile de mai sus sunt suficiente Curții pentru a concluziona că, în această cauză, refuzând timp de mai mulți ani să execute integral obligațiile decurse din decizia din data de 14 decembrie 2000, devenită definitivă, autoritățile naționale au lipsit de efect dreptul de acces la instanță a reclamantului. De altfel, neplata timp de patru ani și opt luni a salariilor nete datorate în baza acestei decizii a privat interesatul, fără o justificare motivată, în perioada respectivă de suma la care era îndreptățit în baza acestei decizii.

În consecință, a avut loc încălcarea art. 6 alin. 1 din Convenție și 1 din Protocolul nr. 1.

II. Asupra altor pretinse încălcări ale Convenției

32. Invocând art. 13 din Convenție, reclamantul consideră că a fost privat de dreptul la o cale efectivă de atac care să-i permită să obțină punerea în executare a deciziei definitive din data de 14 decembrie 2000 pronunțată de Curtea de Apel București. În plus, bazându-se pe art. 53 din Convenție, el se plânde de neexecutarea deciziei citată anterior.

33. Dat fiind că plângerea întemeiată pe art. 13 vizează în esență aceleași aspecte ca cele examinate deja mai sus din punct de vedere al art. 6 alin. 1 din Convenție, Curtea consideră că trebuie declarată admisibilă, fără a se statua în plus asupra fondului acestei plângeri.

34. În continuare Curtea consideră că reclamantul nu și-a susținut plângerea întemeiată pe art. 53 din Convenție, nicio probă aflată la dosar neindicând o restrângere a drepturilor recunoscute interesatului datorită interpretării de către autoritățile interne a dispozițiilor Convenției.

Reiese că această plângere este în mod manifest neîntemeiată și trebuie respinsă în aplicarea [art. 35](#) alin. 3 și 4 din Convenție.

III. Asupra aplicării [art. 41](#) din Convenție

35. În conformitate cu art. 41 din Convenție,

"În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă."

A. Prejudiciu

36. Reclamantul solicită 231.750 euro pentru prejudiciul material datorită neexecutării integrale a deciziei din data de 14 decembrie 2000 a Curții de Apel București. El consideră că acest prejudiciu a reieșit în special din neplata salariilor pe care ar fi trebuit să le încaseze până în luna iulie a anului 2006 dacă revocarea sa abuzivă nu ar fi avut loc în luna aprilie a anului 2005, din diferența rezultată din calculul dezavantajos al salariilor nete de către executorul judecătoresc și din micșorarea pensiei sale generată de neplata de către

MIC, pentru el, a contribuțiilor datorate la bugetul asigurărilor sociale. Reclamantul solicită de asemenea 50.000 euro pentru prejudiciul moral datorită suferințelor și frustrării provocate de neexecutarea deciziei respective.

37. Guvernul se opune acordării unei sume pentru prejudiciul material, menționând că reclamantul nu a cerut sumele respective în procedura de executare silită și că a primit toate sumele la care avea dreptul în baza deciziei din data de 14 decembrie 2000, potrivit unei expertize pe care a acceptat-o. În ceea ce privește prejudiciul moral invocat, Guvernul consideră că acesta ar fi suficient compensat prin constatarea încălcării și că suma cerută cu acest titlu este oricum excesivă.

38. Curtea reamintește că o hotărâre de constatare a unei încălcări implică pentru statul pârât obligația juridică de a pune capăt încălcării și de a-i înlătura consecințele astfel încât să restabilească pe cât posibil situația anterioară acesteia (*Iatridis împotriva Greciei* (satisfacție echitabilă) [GC], nr. 31107/96, paragraful 32, CEDO 2000-XI).

39. În cazul în speță Curtea reamintește că reclamantul a fost reangajat pe postul său și că a primit suma la care avea dreptul cu titlu de salarii, sumă actualizată în timpul executării silite potrivit unei expertize pe care reclamantul nu a contestat-o.

În ceea ce privește prejudiciul suferit datorită micșorării pensiei interesatului datorită neplății de către MIC pentru el a contribuțiilor datorate bugetului asigurărilor sociale, Curtea reține că reclamantul nu a prezentat acte, cum ar fi o expertiză, care să dovedească prejudiciul invocat, știind că pensia se calculează în funcție de mai multe variabile, printre care durata și suma globală a contribuțiilor plătite în numele reclamantului la bugetul asigurărilor sociale. În schimb, pe baza concluziilor sale asupra neexecutării integrale a deciziei definitive din data de 14 decembrie 2000, ea consideră că Guvernului îi

revine sarcina de a lua măsurile necesare pentru ca sumele datorate de MIC pentru reclamant pentru perioada cuprinsă între luna mai 2000 și aprilie 2005 să fie plătite integral la bugetul asigurărilor sociale, asigurărilor de sănătate și șomajului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Miclici împotriva României*, nr. 23657/03, paragraful 67 *in fine*, 20 decembrie 2007).

40. Curtea consideră de asemenea că reclamantul a suferit un prejudiciu moral în special datorită frustrării provocate de imposibilitatea executării deciziei definitive pronunțată în favoarea sa și că acest prejudiciu nu este suficient compensat de constatarea încălcării.

41. În aceste împrejurări, pe baza ansamblului de elemente pe care le deține și statuând în echitate, așa cum prevede art. 41 din Convenție, Curtea alocă reclamantului 3.500 euro cu titlu de prejudiciu moral.

B. Costuri și cheltuieli

42. Reclamantul nu a prezentat nicio cerere de rambursare a costurilor și cheltuielilor suportate în procesele în fața instanțelor interne sau în fața Curții.

C. Majorări de întârziere

43. Curtea hotărăște să aplice majorările de întârziere echivalente cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte marginale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

CURTEA,

ÎN UNANIMITATE:

1. declară cererea admisibilă în ceea ce privește capetele de cerere întemeiate pe art. 6 alin. 1 și 13 din Convenție și pe art. 1 din Protocolul nr. 1 și inadmisibilă pentru rest ;

2. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 6 alin. 1 din Convenție ;

3. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 ;

4. hotărăște că nu trebuie examinat fondul capătului de cerere întemeiat pe art. 13 din Convenție ;

5. hotărăște :

a) că statul pârât trebuie să execute integral decizia definitivă din data de 14 decembrie 2000 pronunțată de Curtea de Apel București, în termen de trei luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 alin. 2 din Convenție ; statul pârât trebuie de asemenea să plătească reclamantului 3.500 euro (trei mii cinci sute euro) reclamantului, sumă care va fi convertită în moneda statului pârât la cursul de schimb valabil la data plății, pentru prejudiciul moral, la care se va adăuga orice sumă putând fi datorată cu titlu de impozit ;

b) că, începând de la data expirării termenului amintit și până la momentul efectuării plății, suma va fi majorată cu o dobândă simplă, a cărei rată este egală cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte procentuale.

6. Respinge cererea de acordare a unei satisfacții echitabile pentru rest.

Întocmită în limba franceză, apoi comunicată în scris, la data de 29 iulie 2008, în temeiul [art. 77](#) alin. 2 și 3 din Regulament.

Elisabet Fura Sandström,

preşedinte

Santiago Quesada,

grefier